

YERYÜZÜNÜN HANIMI

Bihter Yavuz

Yazar Koçu

Berna Gürsel

Editör

Büşra Şahin, Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Burcu Şahin

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-90-1

1. Baskı: Eylül 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

“Öte yandan iki şeyi anlamakta güçlük çekiyorum. Neden toprak kelimesi femininum bir kelimedir? Ve neden sınır olarak Mısır’daki Nil ve Kolkhis’deki Phasis seçilmiştir? Hem bu ayrımları kim ortaya çıkardı? Onu da bilemiyorum.”

Herodot - Tarih

Anatolia

Size hikâyemi anlatırken zaman kavramı abartı gelebilir çünkü sizler çok nadiren yüz yıl yaşarsınız. Ben ise milyonlar yaşındayım ve hâlâ yaşıyorum. Ben dünyaya gelen ilk dişil varlığım. Erkek kardeşlerim bana doğumumu anlatırlar. Kaderim ise ben doğmadan çizilmişti. İlk sudan, AB.ZU’dan doğan tek dişil varlık... Sudan doğuşum parıltılar içindeydi. Sizin gibi doğdum. İnsanoğlu gibi. Çocukluk yıllarım, kardeşlerim arasında geçti. Onlarla birlikte koştum, eğlendim. Bir de Ay ve Güneş’im vardı. Onlarla konuştum, dertleştim ve genç kız oldum. Yeni uyanışlarım çok farklıydı ve ruh hâlim, düşüncelerim değişmeye başladı. Geceleri Ay’ın sohbeti, gündüzleri Güneş’in coşkusu ile günler geçmeye başladı. Yıllar, asırlar...

Sonra... Sonra bir şey oldu. Bir Adam ve bir Kadın, Yaratıcı tarafından yeryüzüne gönderiliyordu. Başta sıcak bakmadım; kardeşlerim de hiç istemiyordu. Adam ve Kadın yeryüzüne inemezdi. Ama sonra merakım ile birlikte içimde onları tanıma isteği doğdu. Artık bir genç kızdım. Kararlarım bana aitti; iyi veya kötü, benim kararlarımdı. Kardeşlerim bana “Asi” dediler.

İtiraz ettim. “Ama neden? Onlar ilk âdemler, onlara yer gösterebilirim, benimle yaşayabilirler.” dedim.

Ağabeyim, “Hayır, olmaz! Onlara bakamazsın. Böyle bir sorumluluk çok fazla, şimdi rahatız. Neden rahatımızı bozuyorsun?” dedi.

Onlara söylemedim ama yalnız ve umutsuz hissediyordum. Ben farklıydım. Düşüncelerim, içgüdülerim, bedenim farklıydı. Onlar dövüşürken birbirlerine zarar verdiklerinde ben üz-

lüyordum, oysa onlar gülüyordu. Onlara bunu söyleyince de bana gülüyorlardı.

Gece oldu. Dostum Ay'a danıştım. Bana, "Ben sana yardım ederim. Geceleri ışığımla aydınlatırım. Kadını korurum. Erkeğe yol gösteririm." dedi.

Gündüz oldu, Güneş dostuma danıştım. Bana, "Ben sana yardım ederim. Işığımla onlara bakarım; ekinlerini yetiştirip büyümelerini sağlarım. Onlarla birlikte çalışırım." dedi.

İki arkadaşımın da destek alınca kendime güvenim geldi. Sonunda karar verdim. Onlara bir yurt sağlayacaktım.

Var olmuş ve olacakların, sonsuzluğun sahibi, ebedî ve her şeye kadir Yaratan'a gittim. Kadın ve Adam'a topraklarımda, nehirlerimde, denizlerimde, dağlarımda, göllerimde yer vermek istediğimi söyledim. Onlara iki büyük nehrimin arasında yer vermek istiyordum: Euphrates ve Tigris. Onlar için çok uygundu.

Sonsuzluğun sahibi, ebedî olan, her şeye kadir Yaratan ile konuştum. Umutlarımı ve korkularımı anlattım.

Sonsuzluğun sahibi, ebedî olan, her şeye kadir Yaratan; "Merak etme, Kadın ve Adam'ı hikmetin sırları ile donattım. Kendi kaderlerini kendileri tayin edecek. Eğer yanlış kararlar alırlar ise onlara yol göstereceğim. Her zaman onları takip edeceğim." dedi.

Gece ve gündüzün eşit olduğu gün, Kadın ve Adam yüzüne indiler. Uyuyorlardı. Uyanmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. Onlarla nasıl konuşacaktım? Gece boyunca Ay ile birlikte onlara baktım. Onlara her şeyi öğreteceğim. Çünkü ben de onlarla öğreneceğim. Yemek bulmayı, avlanmayı, ekin yetiştirmeyi, giyinmeyi, farklı tatları. Zeytini, inciri, narı...

Yaşamayı, sevgiyi, saygıyı ve aşkı...

Güneş doğudan göz kırptı ve uyandılar. Karşılarında durdum. Çok heyecanlanmışım.

“Günaydın. Hoş geldiniz. Ben Anatolia.”

İsimleri Âdem ile Havva.

Bir sırra vâkîf olduysanız eğer, onun hikmetini en derinlere kadar öğrenin.

Onu asla ifşa etmeyin.

İnsanlara anlatmanız gerektiğinde ise o sırrın etrafından dolanın.

Anlayanlar, o sırrın merkezinden geçeceklerdir.

Anlamayanlar için ise sadece anılarında bir hikâye olarak kalacaktır.

İşte bilgelerin ulaştığı bu hikmetin zaman içinde aktarılmasının yolu bu olmuştur.

Ben Yuhanna'yım

Ben Yuhanna'yım. Yakup'un kardeşiyim. Mesih'in yoldaşım. Senin de yoldaşım. Yola çıkma vakti geldiğinde sorularının cevabı olmak için yanında dururum ama unutma; bu vakit, henüz o vakit değildir. Gelmeyen vaktin ameli yazılmaz, gelecek olanın kaderi yazılır. Gelecek olan ise sırdır. Sırlar zamana yazılır. O yazılan sırların kitabı tektir. Şayet okursan kibirlenmeden okumanı tavsiye ederim sana. Yoldaşım, kulak ver nasihatime.

Zamandaki sırlar tohum gibidir. Ekilen sırlar ancak tomurcuklanırsa açılır, okunur. Koca çınar gibi yayılır, gölge olur, korur. Ama onun düşmanı yok mu dersen "Var, elbet var." derim. Alevdir onun düşmanı, yıldırımdır onun düşmanı, hastalıktır onun düşmanı. Asıl düşmanı ise insanın kendisidir.

İnsan, doğası gereği sırda dost da olur düşman da. Ama sırda vâkıf olanlar zamanda da yalnız olur. Sırrın ise doğası budur, unutma!

Zamanın efendisidir Sır.

Doğanın efendisidir Sır.

Yaşamın efendisidir Sır.

Sır, kendi açılır, kendi kapanır.

İstedigine sarılır, istemediğinden sakınır. O Yaratan'ın yanında her şeye vâkıf olandır.

Sırla savaşılan zamanda yok olur. Sırla yaşayan zamanda ölüme dost olur.

Sana soruyorum, ona dost olmak ister misin yoksa korkar mısın?

Şimdi söyle, yola çıkmaya hazır mısın?

Aziz Yuhanna

Kendisine bahşedilen bu beden, onun sadece kılıfı idi. Ama ruhuna bahşedilen görüleri ruhunu alev alev yakıyordu. Gördükleri sanki aklını ve ruhunu her geçen gün daha fazla kavuruyordu. Her sabah Güneş doğmadan uyandığında korku tüm bedenini sarmış şekilde titriyor, titremeleri yavaş yavaş geçiyordu. Görülerini yazarken titreyen ellerine bakıyor; okuyacak olanların kalplerinde uyandıracığı hisleri düşünüyordu. Onlar için Tanrı'ya yalvarıyordu. Olacakların zamanı tek tek geldiğinde insanoğlunun bunları biliyor olmasını diliyordu.

Ona verilen görev en ağırını idi. Görüleri yazmaya başladığında olanlar ve olacaklar karşısında kibirli insanoğlunun ne kadar âciz olduğunu düşündü.

Her şeyin başladığı ve sır zamanda her şeyin biteceği yerin sahibine yazıyordu.

“Ben ihtiyardan, Tanrı'nın seçtiği, gerçekten sevdiğim hanımefendiye ve çocuklarına selamlar.

Öğrendiğinizi sandığınız aslında Âdem'den beri bildiğinizdir. Bilmediğiniz ise unutmak istemiş olmanızdır. Kibriniz bunu istedi. Çünkü...”

Nysa

En uzaktaki elmanın kendi hakkı olduğunu düşündü. Bunun nedeni, en yükseğe onun çıkmış olmasıydı. Önünde kıpkırmızı bir elma vardı. Uzanıp küçücük elleri ile koparmaya çalıştı, ulaşamadı. Karnının üstüyle yaslandığı dalda kendini biraz daha yukarı iteledi. Yorulmuştu. Durup etrafını izlemeye başladı. Lykos Vadisi'nin kenarında, uçurum denecek bir yükseltinin kıyısında, kendiliğinden büyümüş elma ağacının tepesini o ve arkadaşları işgal etmişlerdi. Nysa aşağıya bakmamaya çalıştı, çok yüksekteydi. İleri bakarsa daha az korkunçtu. Yaşadığı evine, kentine doğru bakıyordu. Kent sanki bir uçurumda sallanıyormuş gibi, Lykos Vadisi önünde uzanıyordu. Kuşların neden hep yükseklerle konduklarını anladı, onlar da bu manzarayı seviyorlardı. Seçtiği elmaya elini tekrar uzattı. Bir anda batı yönünde bir gürültü ile toz bulutu kalktı. Arkadaşları ağaçtan hızlı hızlı inmeye başladılar. Nysa etrafına bakındı. Ağacın tepesinde, en yüksekte olduğundan onlar kadar çabucak inemezdi. Zaman yoktu, ağaçta saklanmaya karar verdi.

Atlı askerlerin kalkanları, mızrakları, ok uçları parılıyordu. İstila ettikleri, elma ağacının da bulunduğu uçurumun yanındaki patikadan geçip gideceklerdi. Ama en öndeki beyaz atlı adam, gelip tam da onun saklandığı dalın altında elini havaya kaldırdı ve arkasındaki atlıları durdurdu. Lykos Vadisi'ne bakıyordu. Nysa kendini dalların sık yaprakları arasına sakladı. Babasının anlattığı hikâyeler aklına geldi ve olduğu yerde sindi. Ya onu görürler ve alıp götürürlerse? Ya bir daha annesini, babasını, Hani'yi, arkadaşlarını göremezse? Ailesi bir sürü korkunç hikâye anlatmıştı. Kalbi sanki kulaklarında atıyordu. Nysa, olduğu yerde biraz daha sinmenin doğru olacağını dü-

şündü. Yaslandığı dalda, gözünü beyaz atlıdan ayırmadan geri geri gidiyordu. Bir anda ayağını basacak yer bulamadı. Boşlukta birkaç kez salladı. “Nerede bu dal?” diye geçirdi içinden. Hafif bir çatırdama sesi geldiği anda tek ayağı ile bastığı dal kırıldı. İki eliyle sıkıca ağaca tutunmaya çalıştı ancak minicik elleri onu taşıyamıyordu. Eli kayıyordu. Çığlık atarak boşluğa düşüyordu. O sırada aklına, arkadaşları ile oynarken düştüğünde nefesinin kesildiği geldi. Ama yere düşmedi çünkü biri onu yere düşmeden yakalamış; yere yumuşak bir iniş yapmasını sağlamıştı.

Atlılardan biri boğuk bir sesle gülerek “Ne ilginç yer burası. Dallarda küçük kız çocuğu mu yetişiyor?” dedi.

Nysa’yı yere düşmekten kurtaran beyaz atlı adam “Şştt...” dedi kısık bir sesle. “Eğer bu yükseklikten yere düşseydin bir tarafın kırılabilirdi.”

Nysa, sıkı sıkı kapadığı gözlerini yavaşça açtı ve karşısında güneşte yanmış, sert mizaçlı bir yüz, su yeşili bir çift göz gördü. Beyaz atlı onu yavaşça kaldırdı ve yere bıraktı. Nysa minik ayakları ile yolun kenarına doğru yan yan gitmeye başladı. Beyaz atlı son kez arkasına dönüp baktı. Nysa el salladı. Beyaz atlı, dudaklarında hafif bir gülümse ile dörtlüye uzaklaştı. Atlıların çıkardığı toz dinince arkadaşları otların arasında saklandıkları yerden çıkıyordu. Nysa arkadaşlarına kızgın bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Bir daha beni yalnız bırakırsanız döverim. Hıh!” Tek ayağını sertçe yere vurmuştu.

Bunları söyledikten sonra hızla dönüp evine doğru yürümeye başladı. Eve vardığında annesi kapıyı açmış, etrafa bakmıyordu. Yorulmuş bir hâlde annesine doğru koştu.

Alaşia, evdeki davetin telaşından dinlenmek için dışarı çıkmıştı, kızını fark etmişti. Nysa'da kendi çocukluğunu görüyordu. Kendisinin doyasıya yaşadığı çocukluğu gibi biricik kıızı da istediği kadar koşsun, eğlensin, doğayı keşfetsin istiyordu. Nysa'nın eli yüzü pislik içinde idi. İçinden güldü ama kızının ne kadar çabuk şımarıldığını bildiği için yüz ifadesini sert tutması gerekiyordu.

Alaşia, "Nysa! Bu hâlin ne? Üstün başın pislik içinde. Koş çabuk, doğru temizlenmeye. Yemek hazırlanıyor." dedi.

Ele avuca sığmayan biricik kızının, önünden geçerken topuklarını yere sert sert vurup yürümesi Alaşia'nın hoşuna gitmiyordu. Arkasından baktı. Akşamüzeri sessizliği yavaş yavaş çökmüştü. Evlerinin bulunduğu yükseklikten tüm ova görünüyordu. Lykos ağır ağır akıyordu. Karşıda Hierapolis travertenlerinin kar gibi beyazlığı görünüyordu. Şehrin gece meşaleleri yanmıştı. Büyük ihtimalle doğu tiyatrosunda gösteri vardı. Tiyatroya doğru ışıklar yoğunlaşıyordu.

Nysa eve girdiğinde kendini bir anda telaşın ortasında buldu. "Hani! Hani! Neredesin?" diye Hani'yi arayıp etrafına bakındı. Önündeki önlüğüyle ellerini kurularak bir köşeden çıkan Hani, Nysa'nın üzerindeki kiri görüp yüzünü ekşitti.

Hani, "Püsküllüm gelmiş. Kız çirkin! Bu ne hâl! Çabuk odana geçip soyun, seni hemen yıkayıp temizleyelim." dedi.

Nysa ellerini kaldırıp baktı, sanki sadece elleri kirliymiş gibi. Omuzunu silkip Hani'nin önünden temizlenmeye gitti.

Hani, Nysa'nın annesinin yardımcısıydı. Babası ile annesi evlenirken Hani ve kocası, annesinin ailesi tarafından hediye edilmişti. Yıllardır evlerinde onlara hizmet ediyorlardı. Kocasını genellikle bağ ve bahçeler ile ilgilenirdi; Hani ise resmen evin

direği idi. Her şeyi bilir, evi çekip çevirir, tüm çalışanları hiza-ya sokardı. Annesi bile evin işinde Hani'nin yoluna çıkmazdı. Hani, eğer karşısındaki ile farklı düşünüyorsa konumu gereği “Siz bilirsiniz, efendim.” derdi ve genellikle karşısındaki de bilmezdi. Nysa, Hani'nin bu cevabını duyduğunda tebessüm ederdi. Hani bu tebessümü çok kez yakaladığından Nysa'nın cin gibi akıllı olduğunu biliyordu. Yaşıtlarına göre her zaman mantıklı cümleler kurduğunu ama işine gelmeyen veya sevmediği bir görevi de sarsak şekilde, istemeyerek yaptığını biliirdi. Görevini bildirirken Nysa'ya ses tonunu iyi ayarlardı.

Hani'nin çocuğu olmamıştı. Tanrı'sına çok yakarmış, adaklar adamış ama olmamıştı. Hatta bir keresinde saçlarını adak olarak sunmuştu. Tüm umutları bitince Nysa'yı, olmayan çocuğunun yerine koymuştu. Onlar evin hizmetlisi değil, birer bireyi gibiydi.

Hani, toz toprakla kaplı Nysa'yı küvete soktu. Kentin sadece varlıklı ve üst düzey ailelerinin evlerinde su akardı. Künkler sayesinde evlerine kadar su ulaşıyordu. Nysa'nın ailesi, kentin su tesisatı yapımına bağlıta bulunan aileler arasında idi. Hatta kentin onur yazıtında annesinin ve babasının isimleri de yer alıyordu. Hani, Nysa'yı tıpkı bir çamaşır gibi lavantalı sabunla bir güzel yıkadı. Saçlarını hem sabunluyor hem de “Mis mis koktun pis kız, kıza benzedin şimdi...” diyordu. Anneannesinin Nysa'ya armağan ettiği balıklı tası ile başından aşağı su döküp duruladı. Bu tas, anneannesinin Nysa'ya verdiği tek eşya idi. Balıklı tası verirken anneanesi “Sakın kaybetme, sen de kızına ver e mi?” demişti. Annesi de nalınlarını hediye etmişti ama artık ayakları büyüdüğü için bir sandığın içinde, küçüklük eşyaları arasında saklanıyordu. Hani, Nysa'yı bir güzel yıkadıktan sonra hazırlanıp uslu uslu durması için odasına getirdi.

Hani “Babanın ailesinin uzaktan bir akrabası geliyor, onun için bir davet veriyoruz. Saygıda eksiğimizin olmaması gerekiyor. O yüzden ne yapıyoruz? Oraya buraya çekirge gibi zıplamak, bağırarak, şaka yapmak yok. Sen de bu evin küçük hanımını olduğundan uslu uslu hareket ediyoruz, değil mi?” dedi.

Nysa’dan hiç hareket gelmeyince otoriter bir ses ile “Anlaşıldı mı?” diye sordu. Nysa bilmiş bilmiş, “anladım” anlamında kafasını salladı. Hani “Bu da kâfi.” diyerek telaşın içine dalmak için Nysa’yı yalnız bırakıp gitti.

Hani, Nysa’nın yanından ayrılırken yine de tedirgindi. Gelen kişi, Roma İmparatorluğu’nda general olma yolunda emin adımlarla ilerleyen bir askerdi. Aksilik çıkmaması için çalışanlar, dikkatli olmaları için uyarılmıştı.

Nysa, Hani’nin hazırladığı keten elbisesini giyip yemek salonuna gitmek için çıktı. Ortası süs havuzlu, etrafı sütunlu yemek salonuna açılan avludan geçti. Seslerin geldiği davet alanına girerken bir anda gök gürlemesine benzeyen bir kahkaha ile irkildi.

Yemek salonu kalabalıktı. Hanımlar bir yerde, beyler bir yerde derin sohbetler ediyorlardı. Kentin ileri gelenlerinin bazıları, Nysa’nın arkadaşlarının ebeveyni idi. Nysa kalabalıktan pek hoşlanmıyordu. Bir davet olduğunda aileler, evlilik çağına gelmeyen çocuklarını pek davetlere getirmezlerdi. Nysa kimsenin dikkatini çekmeden annesinin yanına gitmeye çalıştı. Yolunun üzerindeki babası, karşısında oturan biri ile koyu bir sohbet ediyordu. Etrafları kalabalıktı, babasının karşısındaki kişiyi göremiyordu. Gök gürlemesi kahkaha, tekrar yemek salonunu doldurdu. Nysa sesin geldiği yöne döndü. Kahkaha atan iri yarı adamı görünce şaşırıldı. O sırada babası ile göz göze geldi. İdreus, kızını görünce “Nysa, gel kızım

buraya. İşte evimizin cırcır böceği.” diye yanına çağırıldı. Nysa mırıldandı: “Yer elması, cırcır böceği, bürümcüğüm... Aklıma gelenler offf...”

Nysa, başı önünde babasının yanına gitti. O sırada Hani şarapları tazeliyordu. Hani, adamın önünden çekilince su yeşilli gözler Nysa’ya bakmaya başladı ve gülümseyerek “Demek evinizin cırcır böceği güzel Nysa’yymış!” dedi.

Nysa konuşamıyordu. Bugün olanları babasına anlatırsa babası çok kızardı. Hele ki ağaçtan düştüğünü öğrenirse...

Nysa gözlerini yere devirerek “Hoş geldiniz, efendim.” dedi küçük kız edasıyla.

“Hoş bulduk güzel Nysa.” dedi yeşil gözlü adam.

Nysa başını eğip selamladıktan sonra hızla yanlarından ayrıldı. Yanlarında oturan ve gök gürültüsü sesi çıkaran adamın, kendisini tanımasından korkmuştu.

Nysa “İyi ki pismişim, gürleyen adam beni çıkaramadı herhâlde.” diye düşünerek annesinin yanına gitti.

Alaşa, kızında gördüğü bu tedirgin hâleri büyümesine ve artık yavaş yavaş aklının başına gelmesine yordu.

Davetin bittiği gece Alaşa yatmadan önce kocasına, kızının artık eğitim alma ve artakalan zamanlarda da dokuma atölyesinde dokuma öğrenme zamanının geldiğini söyledi. İd-reus biraz isteksiz de olsa “Tamam o zaman...” diye kabul etti. İsteksizliği, kızının hâlen kendi gözünde küçük olmasındandı ama Alaşa çok derin bir insandı, muhakkak kızıyla ilgili bir şeyin farkına varmıştı. Zamanla Nysa’nın hayatından çocukluk oyunları çıkmış; artık eğitim, babasının dükkânı, arada sırada

bağlarla çiftlik ve en önemlisi de aile mesleği olan dokumacılık girmişti. Alaşia küçük kızına yetişemiyordu artık. Gözünün önünde boy atıyor, serpiliyordu. Neredeyse kocaman bir genç kız olmuştu. Alaşia, annesinden öğrendiği dokumacılığın aynısını kızına aktarıyordu. Nysa'nın ilk dokuması gözlerini yaşarttı. Dokumayı ilk gösterdiğinde küçük kızı tezgâhtan hiç gözlerini ayırmamış, annesini takip etmiş ve bir heves yapmaya çalışmıştı. Nysa zamanla el alışkanlığı kazandı. Artık seri bir şekilde dokuyordu. Dokuma tezgâhını, çözgüsünü, atkısını ve renkleri kendisi hazırlıyordu. Renklerin uyumunu o kadar güzel sağlıyordu ki Alaşia hayran kalıyordu.

Nysa için eğitimler de başlamıştı. En sevdiği ders coğrafya idi. Eğitimcinin anlattıkları Nysa'ya masal gibi geliyordu. Babasının tek erkek kardeşi amcası da coğrafyayı çok seviyordu. Onun eğitimcinin adı Strabon'muş. Nysa şehrinde ondan ders almış. Nysa'nın adı da buradan geliyordu.

Nysa, eski dilde neşe demektir. Kadın demektir. Gelin demektir.

İnsan dokuma ile doğayı nasıl birleştirir? Bir kumaş parçası ve doğa... Nysa dokumalarında; bastığı toprağı, ağaçları, babası ile seyahat ettiği Ephesus kentinin denizini, gökyüzünü, evlerinden görülen kutsal Honaz Dağı'nı ve rüzgârın fısıltısını düşünüyordu. Sanki dokuma tezgâhına oturduğunda doğa ile konuşuyordu.

Oğuz ve Boğduz

Aslanı andıran gözleri ve panter gibi çevik vücuduyla kayanın üstüne kartal gibi tünemiş, etrafı gözlüyordu. Avı çok kurnazdı, insanın kokusunu alırsa yön değiştirebilirdi. O yüzden rüzgârı önüne aldı. Bu av ile babasına ve ağabeylerine rüşdünü ispatlayarak sol omzuna dövmesini yaptıracaktı. Beraber büyüdüğü en iyi arkadaşı Boğduz, Oğuz'un olduğu kayanın arkasında saklanmış, yemişlerini yiyordu.

Boğduz anlatıyordu: “Bence evden ayrılıp uzaklara yolculuk etmeliyiz. Unutma ki atalarımız göçebe, babam her zaman söyler; uzak vardır ve ulaşılabilir. Ticaret yaptığımız o insanları düşün. Bizimle takas yapmak için ne kadar uzaktan geliyorlar. Günlerce durmadan, dinlenmeden uzun bir yol gideceğiz. Yeni yerler göreceğiz. Yeni insanlar ile tanışacağız. Bence gitmeliyiz. Zaten güneş nerede dinleniyor diye hep merak etmişimdir.”

Boğduz bir yandan konuşup bir yandan yemiş tanelerini havaya atarak ağzı ile yakalamaya çalıştığından sözcükler ağzında boğuluyordu. Oğuz, avını gözleri ile takip ederken bir yandan da Boğduz'u dinliyordu. Kendi de istiyordu gitmeyi ama aileleri buna izin vermezdi.

Oğuz, “Sanırım sen gitme fikriyle yetinmemişsin, yönüne de karar vermişsin. Peki, kabilene nasıl söyleyeceğini de düşündün mü?” diye sordu.

Boğduz, “Hayır. O kısmı hâlen düşünüyorum ve senden yardım bekliyorum.” dedi.

Boğduz'un kabilesi, tıpkı Oğuz'un gibi avcılıkla uğraşan ve yarı yerleşik bir kabileydi. Aynı soydan geliyorlardı. Baba-

ları ortak iş yapıyor; en doğudan gelenlere iyi yarıklar yetiştirip satıyorlardı.

Oğuz ile Boğduz kutsal Ötüken Dağı'nda, gece ile gündüzün eşit olduğu gün, kurban sunmak için birleşilen kutsal ormanda karşılaşmışlardı. Her yıl bu ormanda, kutsal dağın gökle buluştuğu yerde en güzel beyaz kır yarıkyı kurban veriyorlardı. Dağa çıkarken önde şamanlar, arkasında eskiler yani kabilenin yaşlıları ve ileri gelenleri, sonra kabilenin genç erkek üyeleri ve en arkada da çocuklar yürüyordu. Dağın bazı yerlerinde tek sıra olunması gerekiyordu. Yol bazı yerlerde, tek kişinin bile zor geçebileceği kadar daralıyordu. Dar alanlardan, genellikle birbirlerine saygılı olup birbirlerini kollayarak geçiyorlardı. İşte Oğuz ile Boğduz bu dar alanda, çocukluğun verdiği inatçılıkla birbirlerine yol vermek istememişlerdi ve dar uçurum kenarında kavgaya tutuşmuşlardı. Kimse onlara yardım edemiyordu. Yol tek kişi için bile çok dardı ve bir kenarı uçurumdu. İki çocuk, yumruk yumruğa kavga ediyorlardı. Uçurumun kenarında birden ayakları kayınca yuvarlanmaya ve aşağı düşmeye başladılar. Uçurumun dibinde savrulup birbirlerine yakın bir yere düştüler. Ağabeyleri arkalarından atlamayı düşünmüştü ki en yaşlı şaman durmaları için bağırdı.

Şaman “Durun! Sabırlı olun ve izleyin. İkisinin kaderi şekilleniyor.” dedi.

Oğuz ve Boğduz, dönen başlarını kaldırıp birbirlerine baktıklarında tam ortalarından bir baş daha kalktı. Kocaman kara bir yılan, çatal dilini sallıyordu. Yılan bir Oğuz'a bir Boğduz'a bakıyordu. Başlarından alacakları yılan zehriyle öleceklerini ikisi de biliyordu. Her ikisi de ölümü düşündü o an. Sanki birbirlerinin düşüncelerini görüyorlardı. Oğuz ve Boğduz'un ağabeylerinin elleri, aynı alışkanlıkla ve aynı anda sırtlarına